

IN VOGELVLUCHT

Maandag 25 October j.l. vond men in een weiland te Kruisland (bij Roosendaal) een grote vogel, die zich te weer stelde tegen een koe, die de vogel te dicht naderde. Men heeft

het dier gevangen (met enige moeite) en in een zak mee naar huis genomen. Omdat het bruin was en gestippeld en een lange zwarte snavel had, maakte men er een Notenkraker van en nog wel een Siberische. De krant nam zulks gretig over en publiceerde een artikel — „Dit is nu een Siberische Notenkraker” met foto erbij, waarop een vogel voorkwam, die een vleugelspanning had van 1,3 m, lange scherpe bek enz. en die aan de onderzijde licht van kleur was. Men zou het dier reeds aardappelen en een haring gegeven hebben, welk voedsel hem niet zeer wel bekwam was.

Toen ik dit artikel las, belde ik direct de krant op en deelde mede, dat dit zeker géén Notenkraker was. Daarna liet ik de vogel naar Roosendaal brengen om hem bij een vogelvriend te laten verzorgen en bij aankomst aldaar bleek op slag, dat we met een Jan van Gent te doen hadden. Een onvolwassen exemplaar, bruin met stippels, zwarte snavel, zwarte poten met zwemvliezen, puntige staart en blauwe ogen. Hij was er vrij beroerd aan toe, sterk vermagerd en verzwakt en kon niet staan. Thans is hij weer kwiek, loopt vlot en eet massa's vis. We willen hem loslaten bij een groot water, b.v. de Schelde, maar het is uiterst moeilijk te constateren of het dier thans voldoende en lang kan vliegen. In een volière komt men daar niet zo gauw achter. Dit schreef ons de heer Van Hasselt en hij voegde er aan toe, dat er aan voorlichting over vogels nog wel iets mankeert. Er ligt een groot terrein voor propaganda braak!

De heer Bruinenberg te Dokkum brengt ons een aardige mededeling. Het is mij, zo schrijft hij, voor een groot deel gelukt, een mooi terrein jachtvrij te maken, dank zij de medewerking van de veehouders en de politie, doch ook dank zij de beantwoording van mijn vraag in Uw blad. (Zie „Wiek en Sneb” 2e Jrg. No. 3, pag. 24). Voorts schrijft hij enthousiast over een door hem opgerichte jongensclub „De Spotvogels”.

De heer B. schrijft regelmatig over zijn belevenissen in „De Nieuwe Dokkummer Courant”. Dergelijke verhalen over vogels worden door de jeugd a.h.w. verslonden. In één van zijn artikelen stelde de heer B. de vraag of er ook natuurvrienden waren, die eens een tochtje mee wilden maken. Het gevolg was een leger kwajongens! Met hen maakte hij fiets- en wandeltochten en zo ontstond de jongensclub met een eigen bestuur. Er wordt goed werk in Dokkum verricht en dat alleen door het initiatief van één man. Bravo!

„Wat betreft de toekomstmogelijkheden van de Roerdomp mogen wij aannemen, dat de soort zich als broedvogel zal kunnen handhaven in de bestaande natuurreservaten. Nieuwe vestigingsmogelijkheden bieden eutrophieerende vennen, verlande tichelgaten en eventueel rietlanden in de geprojecteerde nieuwe IJsselmeerpolders. Dit laatste zal echter waarschijnlijk overwegend van tijdelijke aard zijn. (Vergelijk N.O.-polder). Tegenover deze gunstige perspectieven staan een groot aantal ongunstige vooruitzichten: — voornamelijk inpolderings- of ontginningsplannen voor verscheidene kleine en grote moerasgebieden, doch ook het steeds meer in zwang komende periodiek schoonmaken van vennen en voorts de toenemende recreatie te water.” Dit alles en veel meer bijzonderheden kunt U lezen in een ingebonden

overdruk uit ARDEA (jrg. 42, afl. 1/2 1954) onder de titel „*De stand van de Roerdomp als broedvogel in Nederland tot 1953*”, samengesteld door Sj. Braaksma en M. F. Mörzer Bruijns (Afd. Natuurbescherming en Landschap van het Staatsbosbeheer).

Het hierboven aangehaalde hoofdstukje besluit: Bovendien is gebleken, dat kleine

restanten van een oorspronkelijk uitgestrekt moerasgebied zeer kwetsbaar zijn als zij niet streng worden bewaakt, daar eierenverzamelaars en stropers er gemakkelijk hun slag kunnen slaan.

Resumerend moet dan ook worden gezegd, dat de toekomst *een weinig rooskleurig perspectief biedt voor de roerdampenstand in Nederland.*
